

เบเกอรี่

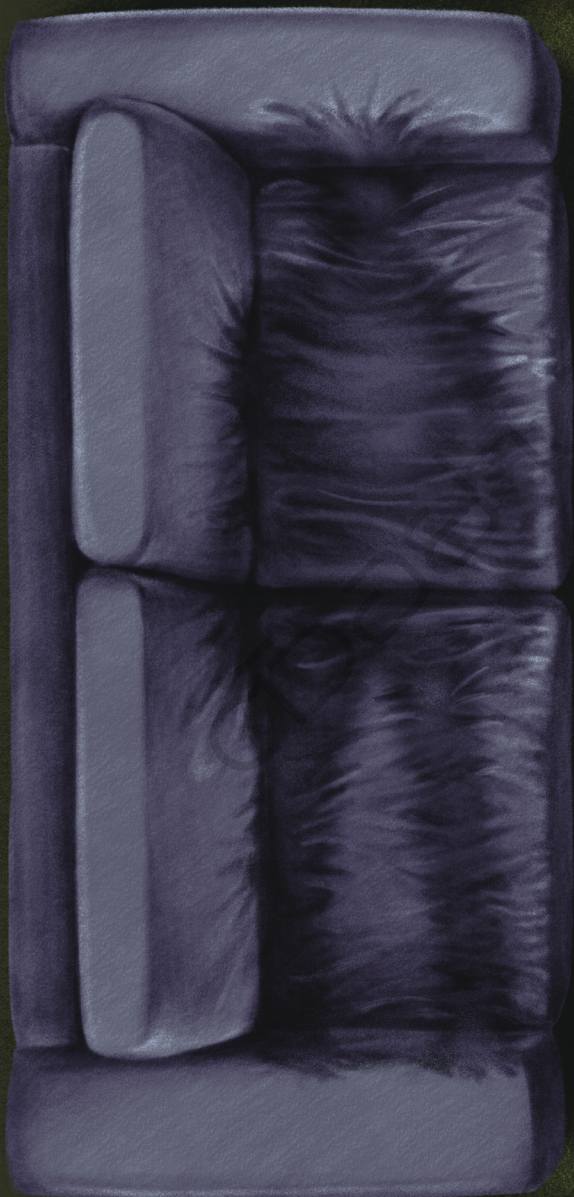
การมองอะไรไม่เห็นคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด

เบเกอรี่ เบเกอรี่

투명인간을
죽였다
나는
실수로

คยองมินช็อน
เขียน

นรรศิกา จางวิบูลย์
แปล

Talk with Lumi

มนุษย์หวาดกลัวหลากหลายสิ่งบนโลกนี้ แต่การมองอะไรไม่เห็นคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด

เพราะมองไม่เห็นจึงตั้งรับไม่ได้ สัญชาตญาณของมนุษย์มักจะทำงานเมื่อรับรู้ถึงอันตราย แต่หากเรามองไม่เห็นอันตรายนั้นละ ยิ่งสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมทำให้เราอ่อนแอและหมดหนทางเอาตัวรอดมากเท่าไร ความหวาดกลัวก็ยิ่งกัดกินจิตใจเรามากเท่านั้น หากมนุษย์ล่องหนย้ายกรายมาใกล้ เราจะทำอะไรเพื่อปกป้องตัวเองได้บ้าง

ฮันซูเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้งดี ตัวเขาเป็นเพียงมนุษย์ไม่ได้เรื่องคนหนึ่ง ใช้ชีวิตไปวัน ๆ พร้อมผืนเลื่อนลอย แต่กลับกลายเป็นว่าคนไม่เอาไหนซ้ายังอ่อนแออย่างเขาต้องมาพัวพันกับสิ่งที่มองไม่เห็น ต้องงัดสารพัดวิธีที่คนธรรมดาคนหนึ่งจะนึกออกเพื่อต่อกรกับสิ่งมีชีวิตล่องหนที่พร้อมจะคร่าชีวิตเขาทุกเมื่อ

ตัวตนไร้เงาอันแข็งแกร่งนี้มีจุดประสงค์ใดกันแน่ มนุษย์ล่องหนมีรูปร่างหน้าตาแบบไหน ใช้ชีวิตอย่างไร **ผมเฉลยว่า**

มนุษย์ล่องหน เล่มนี้จะพาผู้อ่านทุกท่านร่วมล้วงลึกความจริง
เรื่องตัวตนของสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่อยู่ร่วมโลกกับเรา
จนท้ายที่สุดอาจได้คำตอบว่า แท้จริงแล้วไม่มีสิ่งใดจะโหดเหี้ยม
ไปกว่าจิตใจมนุษย์

Lumi

สารบัญ

บทนำ	9
บทที่ 1 ศพที่มองไม่เห็น	10
บทที่ 2 หน้าที่ไม่ทันชดใช้	51
บทที่ 3 เปิดตาดูให้ดี	97
บทที่ 4 โรงไม้แห่งที่สอง	160
บทส่งท้าย	233

บทนำ

จากนี้ผมจะเล่าสิ่งที่เจอมากับตัวให้ฟัง โลกนี้มีสิ่งมีชีวิตที่มองไม่เห็นอยู่ พวกมันมีขนาดร่างกายใกล้เคียงกับเรา ใช้ภาษาเหมือนเรา ใช้ชีวิตอยู่รอบตัวเรา แต่เรากลับมองไม่เห็นแม้พวกมันจะยืนอยู่ตรงหน้าก็ตาม สิ่งมีชีวิตที่สมควรเรียกว่ามนุษย์ล่องหนนี้แฝงกายใช้ชีวิตปะปนอยู่ในสังคม นี่คือการเล่าของคนที่เจอผ่านมนุษย์ล่องหนไปหนึ่งคน ไร้ทั้งหลักฐานและพยาน และการจะกล่าวถึงสิ่งที่มองไม่เห็นต้องใช้ความกล้าหาญมากทีเดียว

บทที่ 1

ศพที่มองไม่เห็น

อะพาร์ตเมนต์ประเภทสองห้องที่ผมอาศัยอยู่คนเดียวนี้ หากต้องการออกไปข้างนอก เมื่อเปิดประตูแล้วก็มีแต่ต้องขึ้นบันไดเท่านั้น มันคือชะตากรรมของชาวกิ่งใต้ดิน ผมคิดแบบนี้ทุกครั้งตอนออกจากบ้าน บันไดข้างเป็นสิ่งที่ไร้เมตตาและน่าขยะแขยง การจะขึ้นบันไดหนึ่งชั้นที่สูงยิ่สิบเซนติเมตรหมายความว่าต้องยกเท้าสูงอย่างน้อยยี่สิบเอ็ดเซนติเมตร จะมายืนกรานขอยกเท้าประมาณสิบแปดหรือสิบเก้าเซนติเมตรไม่ได้ ใครที่ไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โลกก็จะไม่ยอมรับ แม้กระทั่งครั้งขึ้นบันได กฎของการขึ้นบันไดนี้เองทำให้ผมจำต้องอาศัยอยู่ในห้องกิ่งใต้ดิน¹ การที่ผมยกเท้าไว้ประมาณสิบห้าเซนติเมตร

แล้วยอมแพ้ รีบไปเสาะหาบ้านได้อื่นมาตลอดยี่สิบเก้าปีทำให้ผมไม่เคย
ขึ้นบันไดได้แม้แต่ขั้นเดียว ทำได้แค่เดินแท็ป² อยู่ตรงหน้าบันไดเท่านั้น

พอผมจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยซ็อดดีทีเดียว ท่านสอบผ่าน
ตอนอายุมากแล้วก่อนจะเริ่มทำงานที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะทาง
และแต่งงานกับแม่ผมซึ่งอายุน้อยกว่าสองปีแต่สอบผ่านในรุ่นเดียวกัน
สิ่งที่ผลักดันให้พ่อกับแม่ซึ่งเป็นคนชนบทย้ายถิ่นฐานมาอยู่ย่านคังนัม³ ได้
คือพลังแห่งการศึกษา ทั้งคู่จึงฝึกฝนทุ่มเทให้การเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง
แล้วเหตุใดพวกท่านถึงมีลูกชายผ่าเหล่าผ่ากออย่างผมออกมากัน
ข้อนี้แม้แต่นักพันธุศาสตร์ก็ไม่อาจให้คำตอบได้ ผมรู้ตัวว่าเรื่องเรียน
ไม่ใช่ทางของผมตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมต้น ฉะนั้นผมจึงลองเล่นกีฬา
และเครื่องดนตรีหลากหลายชนิดดู ซึ่งก็ไม่มีสักอย่างที่ผมถนัด พอ
มาถึงช่วงขึ้นมัธยมปลายปีสามก็เข้าใจว่าการศึกษากาฬิทั้งระบบ
ไม่ตรงความถนัดของผม เลยรบเร้าให้พ่อกับแม่ส่งผมไปเรียนต่อ
ต่างประเทศ ผมย้ายโรงเรียนกวดวิชาด้านภาษาถึงสามครั้งกว่าจะสอบเข้า
มหาวิทยาลัยหางแถวได้ แต่ก็ดันมาติดเกมจนทั้งการเรียน ผลการเรียน
ตลอดหกปีจึงออกมาต่ำเตี้ยเรี่ยดินชนิดที่ผมนำไปเคาะประตูโลก
แห่งการทำงานยังไม่ได้ แต่แล้วระหว่างเข้ากลุ่มศึกษาการสัมภาษณ์งาน

¹ ลักษณะห้องที่ครั้งหนึ่งเป็นชั้นใต้ดินแบบในภาพยนตร์เรื่อง *ชนชั้นปรสิต* (Parasite) ปี 2562

² การเดินร่ำที่ผู้เดินสวมรองเท้ามีแผ่นเหล็กติดไว้ข้างใต้ เวลาเดินจะเกิดเสียงกระทบ
แท็ป ๆ

³ เขตหนึ่งในกรุงโซล ถือเป็นย่านคนมีอันจะกิน

เพราะละเอียดใจ ผมก็ตระหนักถึงความสามารถที่แท้จริงของตัวเอง
"เสียงเหมือนนักแสดงเลยล่ะ"

ประโยคที่เล่นที่จริงของสมาชิกในกลุ่มจุดไฟในหัวใจผม ทั้งที่
ไร้ความเพียรและเปลี่ยนเส้นทางอนาคตเป็นว่าเล่น แต่พ่อแม่ก็ยังคง
สนับสนุนทุกครั้งให้เห็นสีหน้าจริงจังและแววตาเป็นประกายของผม
มองย้อนกลับไปแล้ว สิ่งที่ผมมีติดตัวอาจเป็นพรสวรรค์ด้านการแสดง
ก็เป็นได้ ทั้งชีวิตที่ผ่านมาผมไม่เคยได้ยินใครชมผมว่าหน้าตาหล่อเหลา
มักได้ยินประมาณว่าเป็นคนมีจุดเด่น ไม่ก็โหงว้างมีเอกลักษณ์
เสียมากกว่า ขนาดใช้ชีวิตอย่างโง่เง่าคิดไม่เป็นก็ยังมีแฟนอยู่เนือง ๆ
เลยทักท้วงเอาว่าตัวเองคงมีเสน่ห์อยู่บ้าง วันนั้นผมเลิกงานทำ
แล้วประกาศกร้าวต่อหน้าพ่อแม่ว่าผมจะเข้าเรียนที่สถาบันสอน
การแสดง แต่คราวนี้แตกต่างจากครั้งก่อน ๆ โดยสิ้นเชิง ประหนึ่งสิ่งที่
ทั้งคู่เก็บกดเอาไว้มากกว่ายี่สิบปีระเบิดออก พวกท่านโกรธจัดอย่าง
ไม่เคยเป็น ยึดทั้งบัตรเครดิตและบัตรเข้าออกอะพาร์ตเมนต์ไปจากผม
สิ่งเดียวที่แม่ยื่นให้ผมซึ่งซุกหวนอนในร้านเกมด้วยเศษเงินที่ยืมจากเพื่อน
คือเงินมัดจำค่าห้องกึ่งใต้ดินและค่าเล่าเรียนหนึ่งภาคเรียน

"ฉันจะยอมให้แกหลอกเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ"

คำพูดของแม่ทำเอาผมสำนึกว่านี่คือการสนับสนุนครั้งสุดท้าย
จากครอบครัว พ่อที่เพิ่งหันมาสนใจทุ่มเทศึกษาเรื่องหุ่นเอापานนี้
ทั้งท้ายไว้ว่า "การลงทุนที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตฉันคือแก" ส่วนน้องชาย
ซึ่งเรียนต่อคณะทันตแพทย์ช่วงที่ผมเรียนอยู่ต่างประเทศก็ไม่เรียกผม

ว่าพี่ชายอีกต่อไป ผมถูกไล่ออกจากบ้านไปแบบนั้นเอง

กระนั้นไม่ว่าผมจะเดินแต่บนเส้นทางแห่งความล้มเหลว อาจารย์ที่สถาบันสอนการแสดงบอกว่าแม้การออกเสียงจะยังไม่สิ้นไหล แต่การออกท่าทางทำได้น่าสนใจดีจึงแนะนำผมให้ไปลองอดิชนันดู ต้องขอบคุณอาจารย์ที่ทำให้ผมได้แสดงละครใบเป็นตัวประกอบ ในโฆษณาทั้งที่เรียนการแสดงมาแค่สิบเดือนเท่านั้น รุ่นน้องที่สถาบัน สอนการแสดงไม่รู้ว่าเป็นคนไร้แก่นสารจึงมองผมเหมือนพี่ชาย คนโตผู้แสนเอาใจจึงเอาจ้าง ขนาดทำงานพาร์ทไทม์ร้านเบียร์ครั้งแรก ผมยังได้รับคำชมว่าละเอียดรอบคอบดีเลย ถือเป็นช่วงเวลาที่มีความภาคภูมิใจในตนเองของผมค่อย ๆ พ้นคืนมาทีละน้อยจากที่เคยตกต่ำ อยู่แค่ขั้นใต้ดิน แต่ถึงอย่างไร ต่อหน้า "คนพวกนี้" มันคงไม่มีค่าอะไร มากไปกว่าการเล่นขายของกระจกอก ๆ หรือ

ผมกลืนความขมขึ้นลงคอแล้วไปขึ้นรถชุดเทิลบัส ย้ายจาก รถไฟใต้ดิน ต่อด้วยเดินเท้าจากสถานีรถไฟใต้ดินไปอีกราว ๆ สิบนาที จึงถึงสถานที่นัดพบ ร้านที่เรานัดกินข้าวเย็นหลังจากไม่ได้เจอกันนาน อยู่ในย่านสถาบันสอนพิเศษแขวงแทช็อง⁴ ซึ่งเป็นที่ที่ผมเกิดและเติบโต เหล่าเพื่อนร่วมชั้นโรงเรียนมัธยมปลายคยองฮิลปีหนึ่งห้องสาม คงต้องการให้อวดว่าตนมาจากคังนัมเขตการศึกษาที่แปด⁵ ถึงงจ็องมารวมตัวกันที่นี่

⁴ แขวงที่เป็นย่านสถาบันสอนพิเศษ อยู่ในเขตคังนัม กรุงโซล

⁵ เป็นคำเปรียบเปรยแสดงถึงสถาบันการศึกษาที่ยอดเยียมมีชื่อเสียง

"เฮ้ย ฮงฮันซู นายมาสายไปสิบนาทีกะ เป็นดาราแล้วสายได้
ว่างั้น"

"ดาราดาราอะไร เลอะเทอะ ยังเป็นแค่เวทีนักแสดงอยู่เลย"
เมื่อมาถึงบาร์ชั้นสอง มีสี่คนที่มารออยู่ก่อนแถมสั่งเหล้านอก
ไว้แล้วด้วย

"จะว่าไปฮันซูได้ถ่ายโฆษณาด้วยนี่ ฉันเห็นในยูทูป ไอ้ที่ทำท่า
ทำทางเหมือนโรคจิตอยู่ด้านหลัง เขาเรียกอะไรนะ"

"เคยเล่าแล้วว่าคือละครใบ้ไง โง่รีเปล่า ฮันซู นายก็รีบมา
ยกแก้วเร็ว หมู่นี้ไม่มีโอกาสได้ดื่มของแบบนี้ไม่ใช่หรอ"

"เออ ไฉ่พวกบ้า ขอบใจพวกนายนะ ฉันเลยพลอยได้ดื่มเหล้า
สี่เหลือกกับเขาด้วย"

ด้วยพื้นเพอันแข็งแกร่งและการสนับสนุนอันเข้มข้น คนพวกนี้
ต่างได้ครอบครองจุดยืนในสังคมแล้วเรียบร้อยคนละหนึ่งตำแหน่ง
แน่นอนว่ายกเว้นผม จิฮุนที่เคยเป็นหัวหน้าห้องสอบเข้ารับราชการ
ผ่านได้เป็นข้าราชการระดับห้า⁶ แจซุที่เคยเป็นที่สองของโรงเรียน
ทั้งตอนสอบเข้าและตอนจบการศึกษาได้ฝึกงานในโรงพยาบาล
มหาวิทยาลัย ส่วนคนไม่โดดเด่นอะไรอย่างคิจุงและยุนฮวานก็ยังได้
ทำงานที่สถาบันการเงินของรัฐวิสาหกิจกับเป็นพนักงานสำนักงานใหญ่
ของบริษัทยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ผมรู้แน่แท้ใจว่าพวกเขาจะยอมรับผม

⁶ การรับราชการในเกาหลีจัดเป็นอาชีพที่สอบผ่านยากแต่มั่นคงมาก มีหลายสาขาและ
หลายระดับตั้งแต่ 9-1 (ระดับ 1 คือสูงที่สุด)

เข้ากลุ่มก็เพื่อใช้เป็นกับแกล้มในฐานะเพื่อนร่วมชั้นที่ชีวิตพังไม่เป็นท่า
สาเหตุที่ผมยังอุตุนมาเจอให้พวกเขาเหยยหยันก็เพื่อโอกาส
ในภายภาคหน้า ไม่แน่มันอาจมีประโยชน์ขึ้นมาก็ได้ องค์ประกอบ
ที่ขับเคลื่อนการนัดกินเลี้ยงเพื่อนเก่ามีอยู่สองอย่างคือความด่ำซ่าและ
การประจบสอพลอ โชคดีหน่อยที่ผมเชี่ยวชาญการเกาะชาวบ้านกิน
เป็นพิเศษ เลยไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรกับคำพูดของพวกเขา

"ว่าแต่ ตอนนี้ไม่มีใครติดต่อแชคียองได้เลยเหรอ เดิมทีกลุ่มเรา
มีกันหกคนนี่"

แจชูถามขึ้นมา วันนี้การละเล่นประจำกลุ่มเริ่มเร็วดีจริง

"ฮันซู นายเคยติดต่อกับเขาไม่ใช่เหรอ"

"บะ เบอร์คียองยังอยู่นะ จะให้ลองทักไปหาจริง ๆ ใช่มั้ย"

ผมส่งข้อความหาคียองว่า

คย็อง สบายดีเปล่า คุยกันบ้างก็ดีน้า~

โดยพยายามสร้างทำเป็นสนิทสนมคุ้นเคยกันดีทั้งที่รู้ว่าคงไม่มี
การตอบกลับ ในหน้าต่างแชตมีเพียงข้อความถามไถ่ความเป็นไป
จากฝั่งผมกองรวมกันอย่างเหงา ๆ

"ก็พอเข้าใจได้ คนที่เคยเป็นแต่ที่หนึ่งของโรงเรียนดันชีวิตพัง
ไปแล้วแบบนี้ก็ต้องดำดินหนีเป็นธรรมดา"

"ชีวิตพังยังไง เขาได้เข้ามหาวิทยาลัยโซล⁷ ไม่ใช่หรอ"

"มหาวิทยาลัยโซลก็จริง แต่สาขาวิทยาไม้⁸ เนี่ยนะ จบมาแล้วจะทำอะไรกิน"

"นั่นสิ อย่างน้อยขอู้หนั้นนอกระบบแล้วไปเข้าคณะแพทย์ฯ ยังดีกว่า ได้ทุนการศึกษาไปกี่เท่านั้น รู้จักอินกยูไซ่ไหม เขาบอกว่าตอนอยู่บนถนนเห็นคียองซัปรถบรรทุกด้วยละ พวกรถบรรทุกคันใหญ่ ๆ แบบที่เอาไว้นขนสินค้า นั่นแหละแบบนั้นเลย บางทีอาจจะเข้ามหาวิทยาลัยโซลไปนั่งเตรียมสอบราชการบริหารงานภาครัฐ ไม่ก็รอสอบราชการระดับสูงอยู่ก็ได้ แต่ดันสอบตกอยู่เรื่อย ๆ แถมฐานะทางบ้านก็ค่อนข้างแย่ มีงานอะไรก็ต้องคว่ำไว้ก่อน ว่าไหม"

"เฮ้ย ไม่น่าเชื่อ ที่หนึ่งแห่งโรงเรียนคยองอิลมาซัปรถบรรทุกเนี่ยนะ เอาเถอะ ถือว่าเขาได้ซัปรคันที่แพงที่สุดในบรรดารถทั้งหมดแล้วละ คิดว่าไง"

ทุกคนระเบิดเสียงหัวเราะ ผมละอายกลัวโตะข้าง ๆ จะได้ยินที่เราคุยกัน คียองไม่ได้ปฏิเสธการเข้าคณะแพทยศาสตร์เพราะปัญหาด้านทุนการศึกษาหรือฐานะทางบ้าน เขาไม่อยากเป็นหมอด่างหากเขารักธรรมชาติจากใจจริงและปรารถนาจะศึกษาลงลึกในศาสตร์นั้น แต่เรื่องที่คียองซัปรถบรรทุก ผมเองก็เพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก

⁷ เป็นมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้

⁸ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางไม้ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์การเกษตรมหาวิทยาลัยโซล

ผมมันคนบาปที่ไม่คู่ควรแม้แต่จะรับรู้ชาวนี้อย่างด้วยซ้ำ ตอนที่ผมถูก พ่อแม่ตัดขาด คียองให้ผมยืมเงินหลายต่อหลายหน แต่ผมกลับเป็น ฝ่ายเลิกติดต่อกับเขา จนผ่านไปหลายเดือน ผมรวบรวมเงินได้จาก ค่าแรงพาร์ตไทม์เลยส่งข้อความไปบอกเขาว่าจะคืนเงินให้ แต่คียอง ไม่ตอบกลับ

"ชีวิตมหาวิทยาลัยของคียองก็โอเคมากนี้ ไม่เคยพลาดทุน การศึกษาสักครั้งเลยมั้ง"

"ใช่ เพราะงั้นก็เลยได้ขับรถที่แพงที่สุดในหมู่พวกเราไง ฮ่า ๆ"

ผมเนียนออกตัวปกป้องคียองเพราะรู้สึกติดหนี้บุญคุณเขา แต่มันใช้ไม่ได้ผลกับคนพวกนี้ คงไม่มีกับแกล้มได้อร่อยเท่าการได้เห็น อันดับหนึ่งผู้เลิศเลอต้องตกต่ำ หากความล้มเหลวของผมคือกับแกล้ม จานแถม ความล้มเหลวของคียองก็คือกับแกล้มจานหลัก แม้คียอง จะไม่ได้มารวมตัวกับกลุ่มนี้หลายปีแล้ว เขาก็ยังคงได้รับบทตัวเอกเสมอ

"พอใช้ชีวิตได้ระดับหนึ่งจะรู้เลยว่าภูมิหลังสำคัญมาก ๆ ดูอย่าง จีฮุนลี พี่เนเดิมครอบครัวบรรณาธิการ ส่วนคิยุงกับยุนฮวานมีพ่อเป็นผู้บริหารเลยสนับสนุนได้แน่ ๆ หรือไม่ก็ดูฮันซุ ทั้งพ่อทั้งแม่เงินหนา เลยเที่ยวเล่นได้ไม่ต้องเครียดอะไรไม่ใช่หรอ ถ้าภูมิหลังไม่แน่น ต่อให้มีความสามารถมากเท่าคียองก็ไม่ได้เกิดกับเขาหรอก"

"แล้วนายล่ะ พ่อเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลแท้ ๆ ยังจะมา คิดมากอะไรอีก"

หลังจากนั้น คนพวกนี้ก็อาศัยความกังวลบังหน้าเพื่อนินทาต่อ

อีกพักใหญ่ ก่อนจะย้ายมาคุยเรื่องที่ผมไม่อาจเข้าไปมีส่วนร่วมได้อย่างเรื่องหุ้นหรือการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ ครั้นถึงช่วงที่เหล่านอกเริ่มพร่องลงเรื่อย ๆ และใกล้เวลาแยกย้าย โทรศัพท์ผมก็สั่นขึ้นมากะทันหัน น่าแปลกที่เป็นข้อความตอบกลับจากคียอง เนื้อหาที่เขาเขียนมาค่อนข้างน่าตกใจ ผมได้แต่จ้องหน้าจอยาวเหยียดเหมือนลอย จี๋สนลัมผัสได้ถึงความผิดปกติจึงฉวยโทรศัพท์ไปจากมือผม

"เฮ้ย แชคียองตอบมาแล้วใช้ไหม ไหน ว่าไงบ้าง"

"โอ้ สุดยอดเลยแฮะ พุดเรื่องอะไรของเขา พอชีวิตพังก็เพ้อเจ้อขนาดนี้แล้วหรอ"

ในข้อความที่คียองส่งมามีรูปภาพแนบมาด้วย เป็นรูปถ่ายโซฟาเก่า ๆ ซึ่งด้านล่างเขียนไว้ดังนี้

อันซู ดันข้ามบุษย์ล่องหน

"เฮ้ย แหวกแนวใช้ได้นะ ไว้ฉันต้องลองเล่นบ้างแล้ว"

"บอกว่าข้ามบุษย์ล่องหนละ โอ้โห ที่หนึ่งโรงเรียนนี้อารมณ์ขันไม่เหมือนใครจริง ๆ"

พอมองว่าข้อความไม่มีปี่มีขลุ่ยเป็นการแสดงอารมณ์ขันอย่างหนึ่งใจผมก็เบาลง คียองเป็นคนที่ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องขำขันและพูดเล่นไม่เป็น เวลาผมเล่นมุกเขาไม่เคยหัวเราะจากใจจริงสักที แต่คียองคนนั้นพยายามกระชับความสัมพันธ์ด้วยการคิดมุกตลกขึ้นมา

เองเลยหรือนี่ สะเทือนใจจริง ๆ

หา ไ้ไ้อะ ต้องรีบมอบตัวกับตำรวจแล้วม๊ว!

ผมตอบข้อความติดตลก ทว่าไม่มีข้อความตอบกลับจาก คียองอีก วงเหล้าปิดฉากลงเช่นนั้นเอง

การนั่งแท็กซี่กลับบ้านไม่สะดวกเอาเสียเลย ด้วยไม่อยากให้ คนพวกนั้นรู้ว่าผมอาศัยอยู่ในห้องกึ่งใต้ดินแถวชานเมือง ผมจึงต้อง นั่งแท็กซี่ไปทิศตรงข้าม ระหว่างเดินทางอ้อมโลกผมดันเผลอรถทั้งที่ ดึ่มไปไม่มาก แต่แล้วจู่ ๆ คียองก็โทรศัพท์มาหาผม ทันทีที่ผมกดรับ เขาก็เอ่ยชวนขึ้นมาย่างผิดคาด

"ฮันซุ ขอบใจนะที่ติดต่อมาหลังหายไปนาน ไหน ๆ ก็คุยกันแล้ว วันนี้เจอกันหน่อยไหม"

ผมปฏิเสธการเชื้อเชิญกะทันหันของคียองไม่ลง เลยกบอกที่อยู่ ที่คียองส่งมาให้คนขับแท็กซี่ ขอให้เขาเลี้ยวรถกลับ คียองไม่ใช่เพื่อน ประเภทที่จู้ ๆ กันดเจตอนดิก อย่างไรก็ตามก็เถอะ มันไม่สำคัญแล้ว แทนที่จะมัวสงสัย ผมดีใจมากกว่าที่จะได้เจอหน้าเพื่อนซึ่งคิดว่า เลิกคบกันไปแล้ว ถ้าได้เจอเขา ผมคงลบความรู้สึกสกปรก ๆ จาก วงเหล้าเมื่อครู่ออกไปได้

ที่ที่คียองอยู่เป็นแมนชั่นใหม่ซึ่งดูเหมือนเพิ่งสร้างได้ไม่นาน เขาอยู่

กับพ่อแม่หรือเปล่า หรือระหว่างนี้คียองแต่งงานมีครอบครัวก็เลย มาตั้งต้นใหม่ ความสงสัยของผมได้รับคำตอบอย่างรวดเร็ว

"ฮงฮันซู ทางนี้"

คียองถือถุงจากร้านสะดวกซื้อที่อัดแน่นไปด้วยเบียร์และ กับแกล้มมาหยุดยืนอยู่ด้านหลังผม เขายังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน สมัยเรียนคียองดูเป็นพวกหัวสูงที่เคร่งเครียดและขี้หงุดหงิด มากกว่าจะเป็นนักเรียนตัวอย่างซึ่งเป็นที่รักของทุกคนเหมือนพวก ประธานนักเรียนจึงทำให้มีระยะห่างจากคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนประมาณ สามสี่ก้าวเสมอ รูปลักษณ์ภายนอกของเขาไม่ได้อ่อนโยนลงแม้แต่น้อย ยังคงเหมือนเดิมแม้จะอายุมากขึ้น เรื่องที่แท้จริงแล้วเขาเป็นคนขี้อาย คือความลับที่ผมรู้อยู่คนเดียว เลยเป็นเหตุผลที่ผมขอยืมเงินเขา โดยไม่ลังเล เราสวมกอดกันด้วยความยินดี ก่อนจะตรงขึ้นชั้นสอง ไปยังห้องของคียอง

"เฮ้ย บ้านสะอาดเอี่ยมสมเป็นนายเลย น่านอนนะเนี่ย ตกแต่ง ภายในเองหรือ"

"ฮันซู ฉันรู้อยู่แล้วว่านายต้องมา"

ขณะหันมองไปรอบบ้านพลางเอ่ยชมไปเรื่อย ผมก็รู้สึกแปลก ๆ เพราะหากดูให้ชัด ๆ จะสังเกตได้ว่าทั้งบ้านไม่ได้แค่สะอาดเอี่ยมเฉย ๆ แต่เหมือนมีคนตะปัดะบันทำความสะอาดอย่างหนักถึงขนาดที่ไม่มี ผมสักเส้นบนพื้น คียองหยิบเบียร์กระป๋องหนึ่งออกมาจากถุงที่เขาถือ ยืนดื่มอีก ๆ จนหมดเกลี้ยง มีบางอย่างผิดปกติแน่นอน

"ฮันซู นายช่วยฉันได้ใช่ไหม"

"ตะ ได้สิ แค่เงินที่ยืมนายมาก็พาเข้าไปเท่าไรแล้วละ คนที่ให้ฉันยืมเงินตอนลำบากก็มีแค่คนเดียว"

"อา เงินนั้นฉันยังไม่ได้คืนนี่นา"

"ใช่ นายมีเรื่องอะไรก็ขอให้บอก ส่วนเงิน เดี่ยวพรุ่งนี้ค่าแรงพาร์ตไทม์เข้าบัญชีพอดี ฉันจะโอนให้ทันทีเลยนะ"

"ไม่ ๆ ฉันไม่ได้จะทวงเงิน"

น้ำเสียงของคียองที่มักแข็งกร้าว วันนี้ฟังดูเด็ดขาดมากเป็นพิเศษ ผมจึงก้าวถอยหลังเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว ผมอยากถามเขาว่า เฮ้ เพื่อน ทำไมกระดกเบียร์รวดเดียวเกลี้ยงกระป๋องอย่างนั้นล่ะ แต่ก็ถามไม่ออก ผมนั่งแหงนงบนโซฟาเป็นนัยว่าค่อย ๆ คุยกันเถอะ จังหวะนั้นเอง ก้นของผมนึกสัมผัสบางอย่างซึ่งให้ความรู้สึกแปลกประหลาด ไม่เหมือนอะไรที่เคยเจอมาก่อน อย่างกับกำลังนั่งทับถุงน้ำใบยักษ์ที่ทำจากหนังหนา ๆ ผมมองกันตัวเองก็เห็นว่าหูดคางอยู่กลางอากาศห่างจากโซฟาประมาณหนึ่งคืบ มีก้อนอ่อนนุ่มที่มองไม่เห็นอยู่หนึ่งก้อนบนโซฟาและดูเหมือนผมจะกำลังนั่งอยู่บนนั้น ผมสงสัยว่าตัวเองยังเมาค้างอยู่หรือเปล่า แต่ประโยคของคียองที่เข้ามาในหูทำให้ผมสร้างมาเป็นปลิตั้ง

"เมื่อก็ก็บอกไปแล้วนี่ว่าฉันฆ่ามนุษย์ล่องหน"

ตอนนั้นเองผมถึงเข้าใจสถานการณ์ ผมลุกขึ้นจากโซฟา เมื่อแตะมือลงไปก็สัมผัสได้ถึงกล้ามเนื้อแน่นปึก กระทั่งกระดูกแข็ง ๆ ที่

อยู่ได้นั้นก็ยังรู้สึกได้ ไม่ต้องสงสัยเลย หากไม่นับเรื่องที่มีมองด้วยตาเปล่าไม่เห็นนี่คือร่างกายคนแน่นอน ผมกลืนน้ำลาย หยัดตัวตรงมอดดู คียอง เขาจ้องเขม็งไปยังวัตถุที่มองไม่เห็นบนโซฟา คียองไม่เคยพูดเล่น และในบ้านของคียองก็มีศพของมนุษย์ล่องหนแน่แล้ว

ผมและคียองต่างเจียบกันไปพักใหญ่ โซฟาน่าจะยาวประมาณ สองเมตรรวมที่พับแขนด้วย เป็นความยาวที่พอดีสำหรับผมหรือคียอง หากนอนราบลงไป อะไรก็ตามที่นอนอยู่ตรงนี้มีขนาดเท่าผู้ใหญ่หนึ่งคน ผมพยายามค้นสมองซุ่มแอลกอธึมคิดอย่างสงบนิ่งที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เราฟังงไม่ได้ไมใช่หรือว่าเป็นคือนมนุษย์ล่องหน ถ้าอ่านข่าวต่างประเทศก็ต้องเคยเห็นผ่านตาว่ากระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกาพัฒนาเสื้อคลุมล่องหนขึ้นมาแล้ว เป็นไปได้ไหมว่าจะใช้สิ่งนั้น คียองเรียนเก่ง การที่เขาจะมีของแบบนี้อยู่ในครอบครองคงไม่เหลือปากว่าแรง ผมคลำได้โซฟา พยายามหาว่ามีผ้าคลุมวัตถุนี้ อยู่หรือไม่ เป็นท่าทางที่แฝงความหวังว่าท้ายที่สุดเรื่องทั้งหมดคือการล้อเล่น

"ไม่ได้คลุมอะไรอยู่หรอก นี่คือนมนุษย์ล่องหนอย่างที่บอกจริง ๆ"

คียองเอ่ยราวกับมองทะลุเข้ามาในใจผม เป็นอย่างที่เขาพูด ไม่มีอะไรคลุมวัตถุล่องหนอยู่ทั้งสิ้น

"ว่าแต่นายไปทำอีกที่ไหนถึงฆ่าอะไรใหญ่โตขนาดนี้ได้ ดูเป็นคนที่ ขนาดแมลงวันตัวเดียวยังไม่อาจจะจับไหวแท้ ๆ แล้วทำไมมนุษย์ล่องหนถึง เข้ามาในบ้านนายอะ"

อารามตกใจผมเลยถามออกไปตามที่นึกขึ้นได้ แต่คำถามที่อยากรู้มากที่สุดดันไม่หลุดจากปาก นั่นคือทำไมโลกนี้ถึงมีมนุษย์ล่องหนแล้วเป็นไปได้อย่างไร คียองถอนใจ กระแอมออกมาหนึ่งครั้ง

"ฉันไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าเลยฮันซู ถ้าจะให้อธิบายคงไม่จบ แต่ตอนนี้มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ"

"ละ แล้วตอนนี้อะไรล่ะที่สำคัญ"

"การกำจัดศพไง"

"จำเป็นต้องกำจัดด้วยเหรอ ยังไงก็มองไม่เห็นอยู่ดีนี่"

"แค่มองไม่เห็นเท่านั้นแหละ แต่อย่างอื่นก็เหมือนพวกเราเลย อีกเดี๋ยวก็เน่าเปื่อยแล้วจะอำพรางศพไม่ได้"

เราสองคนต่างยืนอึ้งอยู่หน้าโซฟาว่างเปล่าคุยเรื่องศพของมนุษย์ล่องหน ผมรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนเวทีโรงละคร กำลังแสดงบทต้นสดที่ยากมาก ๆ ออกมา นาฬิกาบอกเวลาตีสี่

"ถ้าต้องกำจัดให้ได้ละก็ เราสองคนแบกมันออกไปโยนลงแม่น้ำข้างหน้านี้ก็ได้มั้ง ยังไงคงไม่มีใครเห็นตอนเราย้ายศพอยู่แล้ว แถมกล้องวงจรปิดก็จับภาพไม่ได้ด้วย"

"อาจเข้าใจยากหน่อยแต่มีบางคนจับตาดูอยู่ เพราะนั่นทำแบบนั้นไม่ได้ ต้องคิดว่าเป็นการเคลื่อนย้ายศพจริง ๆ จะได้ไม่มีปัญหาที่หลังฮันซู กระเป๋าเดินทางใบใหญ่ที่นายเคยใช้ตอนย้ายบ้านยังอยู่ไหม"

ผมส่ายหน้า จะให้เล่ากระทั่งว่าผมต้องการเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปออ디션เลยขายกระเป๋าเดินทางไปถูก ๆ ก็ออกจะน่าอายเกินไป

"ลองนึกภาพตอนลากกระเป๋ามีเจ้าสิ่งนั้นอยู่ด้านในสิ ผู้ชายสองคนมาโอดโอยอยู่ด้วยกันตอนเช้ามีด ใครเห็นก็ต้องสงสัยแน่ แล้วจะเอากระเป๋าชิ้นแท็กซีเหรอ อยากโฆษณาตัวเองว่าเป็นฆาตรกรฆ่าหั่นศพหรือไง"

"นั่นสิ เราทั้งคู่ไม่มีใครมีรถเลยนี่นะ"

ผมทรุดนั่งลงตรงหน้าโซฟา ส่วนคียองหย่อนตัวนั่งครึ่งกันตรงชั้นวางทีวี หากให้อธิบายช่วงเวลานี้ออกมาเป็นคำพูด คงกล่าวได้ว่าเป็นสถานการณ์ที่เพื่อนซึ่งหายหน้าไปหนึ่งปีติดต่อมาขอให้ช่วยกำจัดศพคนที่เขาฆ่า ถ้าเป็นยามปกติผมคงตกใจมากและเร่งรัดให้เขารับมอบตัวไปแล้ว หรือไม่ก็คงพยายามหนีเพราะกลัวถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดก่อเหตุฆาตกรรม ทว่าผมกลับไม่รู้สึกรังเกียจในลักษณะนั้น ถึงจะสัมผัสแต่ต้องศพได้ก็จริง แต่เนื่องจากมองไม่เห็นเลยแทบไม่รู้สึกรังเกียจอะไร อย่างไรก็มองไม่เห็นอยู่แล้ว ไม่เหมือนคนหรือสิ่งมีชีวิตแบบเรา ฉะนั้นความอยากรู้ในเรื่องลึกลับซึ่งปรากฏตรงหน้าจึงอยู่เหนือความรู้สึกถึงเหตุวิฤต แต่เห็นได้ชัดว่าคียองไม่มีใจจะตอบคำถามผม ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าขาวซีดและแข็งกระด้างเหมือนหินอ่อนดูจะไร้ความคิดอื่นใดนอกจากการกำจัดวัตถุบนโซฟา

ขณะหันกลับไปมองโซฟาซึ่งใช้พิงเมื่อครู่ จู่ ๆ ความคิดบางอย่างก็วาบขึ้นมา

"โซฟาตัวนี้เก่าแล้วเหมือนกันนะ เอาไปทิ้งก็คงไม่เป็นไรใช่ไหม"

"เป็นของที่พี่ชายฉันเคยใช้ที่บ้านแล้วฉันรับมาใช้ต่อ ทำไมเหรอ"

"ทั้งมันไปพร้อมโซฟาเลยเป็นไง ผู้ชายสองคนเอาโซฟาไปทิ้ง
ดูไม่แปลกนะฉันว่า"

"นายจะให้เอาศพไปทิ้งบนถนนเฉย ๆ เหรอ จะให้ใครพบศพ
ไม่ได้นะ"

"ไม่ใช่สิ เราเอาศพวางไว้บนโซฟาแล้วขนย้ายออกไปต่างหาก
ยกโซฟาไปไว้บนรถบรรทุก ขับหาเนินเขาสักลูกแล้วฝังลงดิน แบบนี้
ช่วงขนย้ายก็ไม่มีพิรุณอะไรเลย"

"อะ โอเค เป็นความคิดที่ดี งั้นขอแค่หารถได้ก็จบ"

เมื่อคียองได้ยินสิ่งที่ผมแนะนำ ใบหน้าซีดซีขาวของเขาก็ปรากฏ
แววยอมรับเป็นครั้งแรก ไม่กี่วันก่อน ผมกับแจยุน รุ่นน้องที่สถาบัน
สอนการแสดงไปชนฟูกอนอนสำหรับเตียงหอพักด้วยกันและได้รับ
ค่าจ้างรายวันมา เลยเกิดไอเดียนี้ขึ้น พ่อแม่ของแจยุนเคยเปิดร้าน
ขายอุปกรณ์ก่อสร้างซึ่งเลิกทำไปแล้ว แต่ยังตั้งใจทิ้งรถบรรทุกไม่ได้
แถมในรถยังมีพลั่วอยู่ด้วยหนึ่งด้าม แจยุนเป็นเด็กที่ถ้าผมขอยืมรถ
สักครู่ เขาจะยอมให้ผมยืมนานเท่าไรก็ได้ตามต้องการ

"มีผ่านววมกับเชือกที่โยนทิ้งได้เลยไหม ห่อโซฟาให้เรียบร้อย
กันก่อนเถอะ"

ผมกับคียองลงมือทันที หลังจากนำผ่านววมหน้าหนาวที่ใส่แตก
มาพันรอบศพล่องหนเสร็จ ก็ใช้เชือกและเทปใสพันทับป้องกันไม่ให้
มันขยับเขยื้อน ด้วยความที่ผ้าห่มหนามาก จึงมองไม่ออกว่ามีศพ
ถูกห่ออยู่ ไม่นานรักแร้ก็เปียกโชก ถุงเท้ากลายเป็นสีดำปี้ แม้เวลานี้จะ

ยังเข้าอยู่มาก แต่ผมก็ส่งข้อความไปหาแจนว่าขออีมารถบรรทุก ไม่รู้
เกิดอะไรขึ้น แจนโทรศัพท์กลับมาหาผมทันที

"ลูกพี่ พี่ยังไม่สว่าง จะเอารถบรรทุกไปทำไม ขนศพไปทิ้ง
หรือครับ แหะ ๆ"

"ยะ อย่าเพิ่งเจอ เข้ามิดขนาดนี้นายตื่นมาทำอะไรเนี่ย"

"อ้อ ดูหนังครับ เรื่อง สิงห์ล่า ซึ่งใช้ได้เลยครับ"

"เพื่อนฉันจะทิ้งศพนะ เลยจะใช้รถบรรทุกขนย้ายเสียหน่อย
ถ้านายเอารถมาให้ได้ เดี๋ยวฉันให้แสนวน ตอนเช้าจะขับกลับ
ไปคืนที่บ้านเอง"

"ได้ครับลูกพี่ อย่าให้เกิดอุบัติเหตุก็พอ"

ทั้งจิ้งหะและเวลาล้วนลงตัวไปหมด งานจึงเดินหน้าอย่าง
ราบรื่นรวดเร็ว ด้านเดียวที่เหลืออยู่ตอนนี้คือการยกศพไป
ชั้นหนึ่ง ลำพังศพตัวเดียวก็ยากแล้ว นี่มีศพวางทับอยู่ด้านบนอีก
หนักจนน่าสยงทีเดียว ถึงจะรู้ว่าเป็นมนุษย์ล่องหนก็เถอะ เห็นได้ชัด
ว่ามีน้ำหนักพอ ๆ กับมนุษย์ปกติ เราโอดโอยพลางลากศพมาถึง
นอกประตูทางเข้าชั้นหนึ่ง ประจวบเหมาะกับแจนที่บ้านอยู่ไม่ไกลนัก
ขับรถบรรทุกมาถึงพอดี

"ศพาคูไม่เห็นจะหนักเลย ทำไมสองคนถึงเหงื่อแตกพลั่ก
ขนาดนั้นล่ะครับ ส่งมาให้ผมซิ"

แจนผู้คลั่งการเข้ายืมจนเห็นกล้ำแชนชัดแม้สวมเสื้อแขนยาว
ปีนขึ้นไปบนรถบรรทุกแล้วตะโกนเสียงดัง แจนจับปลายศพไว้

ข้างหนึ่ง ผมเห็นท่าทางตื่นตระหนกทันทีที่เขารับรู้น้ำหนักเหนือจินตนาการของโซฟากับผ่านวม แต่เพื่อไม่ให้ใครจับได้ว่าตกใจ เจ้าเด็กนี่เลยแอบกัดฟันจนเส้นเลือดบนหน้าผากปูดโปน ใช้กล้ามเนื้อทุกมัดในร่างกายลากโซฟาขึ้นรถไปจนได้ ภาพนั้นทำให้ผมเกือบหลุดเข้าก๊าก

"ฟู สงสัยช่วงนี้ไม่ค่อยได้เข้ายิม"

ผมตั้งใจจะโอนเงินให้แจยุนเลย แต่คียองกลับยื่นเงินสดให้อีกฝ่าย ก่อนที่ผมจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเสียอีก แจยุนส่งกุญแจให้เราอย่างอารมณ์ดีก่อนจะจากไป ในพื้นที่เก็บสัมภาระบนรถบรรทุกมีโซฟาเก่าๆ และบนโซฟาก็มีศพมนุษย์ล่องหนซึ่งห่อด้วยผ่านวมชั้นแล้วชั้นเล่า เป็นการอำพรางศพที่สมบูรณ์แบบเหลือเกิน ผมจับพวงมาลัย ส่วนคียองขึ้นมานั่งข้างคนขับ ตอนนี่สิ่งที่ต้องทำมีเพียงออกไปให้พ้นจากย่านที่อยู่อาศัยแล้วฝังวัตถุล่องหนไว้บนภูเขา ต่อให้นักป็นเขาจะเห็นสถานที่ฝังศพลับๆ นี่หรือตำรวจจะมาพบเข้าก็ไม่มีอะไรต้องกังวล เพียงสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอย่างมั่นใจก็พอว่า "เราแค่มาขุดดินเอาไปใส่กระถางต้นไม้ในห้องนั่งเล่นเฉยๆ คิดว่าเขาศพมาฝังหรือไงครับ ดูสิ แรคคุณตายสักตัวยังไม่มีเลย" ครั้นผ่านมาได้หนึ่งด่านอย่างโล่งอก ความอยากรู้อยากเห็นก็ก่อตัวในใจอีกครั้ง

"อธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหมว่ามนุษย์ล่องหนคืออะไร"

"ฮันซุ ขอแค่เรื่องเดียว นายอย่าถามเลยนะ อย่าแม้แต่จะเก็บไว้ในใจด้วย ฉันขอรับรองจริงๆ จากใจ ปกติฉันแทบไม่รับรองนายเลย

ไม่ใช่เธอ"

"อะ ถ้านายพูดถึงขนาดนี้แล้วละกันนะ ว่าแต่ ทำไม่ถึง..."

"คิดเสียนายนายเพิ่งซ่อมละครใบ์ไปก็แล้วกัน เหมือนตอน
ถ่ายโฆษณาไง"

ผมตกใจ หันไปมองคียอง

"นายดูแล้วสินะ"

"เก่งใช้だね ไม่ว่าใครจะว่ายังไง ขอให้นายเชื่อมั่นในตัวเองแล้ว
เดินหน้าต่ออีกพอ"

จู่ๆผมก็รู้สึกตื่นตันขึ้นมาเมื่อคิดว่าคียองคอยเฝ้ามองผมอยู่
แม้เราจะขาดการติดต่อกันไปนานแล้วก็ตาม ทำเอาผมสับสนสิ่งที่เพิ่งถาม
ออกไปเสียสนิท

"ช่วงนี้นายยังนัดเจอพวกจีฮุนอยู่บ่อย ๆ เหมือนเดิมใช่ไหม"

"อืม แต่ก็ไม่ได้บ่อยอะไรหรอก เวลาฉันอยู่กลางวงพวกนั้นที่ไร
โคตรจะไร้ตัวตน นายก็รู้นี่"

คียองพูดต่อราวกับเห็นทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง เหมือนเขารู้ว่า
ผมเพิ่งไปเจอคนพวกนั้นมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน

"พอจะจะได้คร่าว ๆ ว่าพวกนั้นพูดถึงฉันยังงัยบ้าง คงไม่มีเรื่องดี
แน่ ๆ เพราะฉันตั้งใจเลี่ยงการติดต่อกับทุกคน"

"ปกติพวกนั้นเกิดมาเพื่อสิ่งนี้อยู่แล้ว มีชีวิตอยู่ด้วยความสนุก
จากการกดคนที่เห็นว่าด้อยกว่าให้ต่ำลง เป็นเพราะอิจฉานายไง ไม่ว่าจะ
เรื่องเรียนหรือเรื่องไหน นายอยู่เหนือพวกนั้นหนึ่งขั้นตลอดตั้งแต่

สมัยมอปลายแล้ว"

"อย่าเลย ฉันรู้สึกผิดกับพวกนั้นมากกว่า อยากจะก้าวออกมา ยืนอย่างภาคภูมิใจได้อยู่หรอก แต่มันดันไม่เป็นอย่างใจรักที หรือฉัน ควรติดต่อกับจีฮุนบ่อย ๆ ดี อย่างน้อยจะได้ให้เขาแนะนำงานให้ ต่อให้เป็นแค่เลขาฯ ของพ่อเขาก็เหอะ ฮ่า ๆ"

"นายพูดเล่นเป็นแล้วนี่ ถ้านายไปขอร้องอะไรแบบนั้น มีหวัง ไล่จีฮุนมันคงบันทึกเสียงไว้แล้วเอาไปเปิดในรถ ขับวนไปทั่วประเทศ แหง ๆ"

เขาหัวเราะก๊าก พอมองย้อนกลับไปที่นั่นคิดว่าคียองเป็นแบบนั้น มาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายแล้ว น้ำเสียงแข็งกร้าวจนคนอื่นเข้าใจผิด ว่าเป็นคนเย็นชา ทว่าในใจเขากลับไม่เคยเป็นแบบนั้นแม้แต่คนเดียว

"หมอนั่นพูดอะไรอีกหว่า เออ บอกว่าเห็นนายขับรถบรรทุกละ ฮ่า ๆ สงสัยไปเจอใครหน้าเหมือนเขา ก็เลยตีกักอย่างมึนหน้าสุด ๆ ว่าเป็นนายอีกแน่"

"ถูกแล้ว ฉันเอง"

"ว่าไงนะ"

"ฉันเคยรับงานขับรถบรรทุกตั้งแต่ปีที่แล้วจริง ถึงตอนนี้จะเลิก ไปแล้วก็เหอะ พวกนั้นจะพูดยังไงก็ไม่เกี่ยวกับฉันแล้วละ"

คียองกล่าวอย่างใจเย็นจนผมไม่อาจตอบอะไรได้อีก

เราขับรถบนถนนตอนเช้ามืดและมาถึงจุดจอดรถตัดเทิลบัสอย่างรวดเร็ว

บริเวณรอบอุ้งจอตระบัดแคบชันเป็นพื้นที่รกร้าง ตั้งแต่สมัยผมเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายที่นั่นชื่อเรื่องการแอบนำขยะทุกชนิดมากลบฝัง เหตุการณ์ด้านมืดทั้งหมดของโรงเรียนมัธยมปลายในท้องที่ล้วนเกิดขึ้นที่นั่น เมื่อจอตระบัดรถซัดเทิลบัสแล้วลงมายืนก็มองเห็นที่ราบกว้างสุดลูกหูลูกตา ไร้ผู้คนตามคาด เราถอดผ่านวมที่คลุมโซฟาออกและจับศพล่องหนไว้ จากสัมผัสที่มือ เหมือนผมจะจับฝั่งข้อเท้า ส่วนคิยองจับฝั่งข้อมือ ตอนแตะศพลครั้งแรกที่บ้านคิยองผมไม่มีเวลามากพอจะสังเกตอะไร ตอนนี้รู้สึกเลยว่าส่วนขาให้สัมผัสเป็นริ้วเหมือนมีผ้าไหมบาง ๆ คลุมไว้

"พวกมนุษย์ล่องหนใส่เสื้อผ้าเหมือนกันรีเปลา เรื่องนี้ฉันถามได้ใช่ไหม"

"นั่นสินะ คงไม่ใช่วัสดุชนิดเดียวกับที่เราใส่หรอก ไม่งั้นเราคงมองเห็นด้วยตาเปล่าแล้ว"

คำตอบของคิยองฟังน่าฉงนราวกับกำลังสนทนาธรรมอยู่ ผมสับสนว่าเขารู้แต่ตอบตรง ๆ ไม่ได้ หรือตัวเขาเองก็ไม่รู้คำตอบกันแน่

เราแบกสิ่งนั้นมาประมาณสามสิบเมตรจนถึงชายป่า หากใครมองลงมาจากดาวเทียม คงคิดว่านี่เป็นการแสดงละครใบ้สองคนที่น่าทึ่งเอามาก ๆ เราวางศพลไว้ในป่าแล้วกลับไปถูถบรทุกเพื่อหิบบลัว คิยองคว้ามันมาถือ ถอดเสื้อฮู้ด ถกแขนเสื้อขึ้น จากนั้นลงมือขุดอย่างจริงจัง ผมเปิดไฟฉายของโทรศัพท์มาส่องก็เห็นเส้นเลือดหนา ๆ และเส้นกล้ามเนื้อบนต้นแขนเขาไหลออกมาขณะขุดดิน เขาดูแตกต่าง

จากคดีย้องที่ผมเคยรู้จัก ผมบอกได้โดยสัญชาตญาณว่าต้องมีเรื่องมากมายเกิดขึ้นกับเขาตลอดช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมาแน่นอน ปักปักในป่ามีดมืดแห่งนี้มีเพียงเสียงขูดดินและเสียงลมหายใจหนักหน่วงของคดีย้องเท่านั้น พอจู่ก็คิดว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฝั่งศพใครสักคนร่างกายผมก็สั่นเทิ้ม

คดีย้องใช้พลั่วขูดดินต่อไปเงียบ ๆ โดยไม่พักแม้แต่บ่อยจนกระทั่งหลุมลึกถึงต้นขา ทุกครั้งที่เขาแสดงท่าทางเหนื่อยล้าผมจะยื่นมือออกไป แต่เขากลับไม่ยอมส่งพลั่วให้ผม ขนาดตอนลากศพลงหลุมไปโยนลงหลุม เขาก็ถือจัดการเองทุกขั้นตอนจนจบ มุมหนึ่งผมรู้สึกขอบคุณเขาที่ ณ ห้วงเวลาซึ่งเป็นชีวิตตาย คดีย้องเหมือนจะตั้งใจแน่วแน่ในการไม่ลากผมเข้าไปเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด กระทั่งคดีย้องนำดินมากลบทับอีกครั้งและใช้เท้าเหยียบอัดจนแน่น ผมก็ยังคงทำแค่ส่องไฟจากโทรศัพท์อยู่ข้าง ๆ เท่านั้น คดีย้องถอนใจเอ๋อปากขึ้น

"ฮันซู นายจำเปิดเทอมวันแรกของมอปลายปีหนึ่งได้ไหม ที่โรงอาหารยังก่อสร้างอยู่แล้วเขาประกาศให้เอาช้อนกับตะเกียบมาเอง ฉันลืมสนิท ตอนนั้นคนที่ให้ฉันยืมตะเกียบไม้คือนายละ"

"ฮ่า ๆ ฉันทำยังงั้นหรอ"

"ถึงเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่นายช่วยฉันได้มากเลย วันนี้ก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นอะไรขึ้น ฉันจะทำเหมือนว่านายไม่เคยอยู่ตรงนี้"

"ได้สิ แต่ถ้าทั้งกางเกงทั้งรองเท้าจะละขนาดนี้ กลับบ้านไปซักใหม่ก็ได้นะ"

나는 실수로 투명인간을 죽였다

ผมเผลอฆ่ามนุษย์ล่องหน

เขียน คยองมินซ็อน

แปล ทรรติกา จางวิบูลย์

ภาพปกและภาพประกอบ Snow Soil

บรรณาธิการต้นฉบับ อินญรา

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2567

ราคา 325 บาท

나는 실수로 투명인간을 죽였다

I ACCIDENTALLY KILLED INVISIBLE MAN

Copyright © 2022 by Kyung Minsun

Originally published by Sam & Parkers Co., Ltd.

All rights Reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

Thai Translation Copyright © 2024 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Thai edition is published by arrangement with Sam & Parkers Co., Ltd.

Through BC Agency, Seoul

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2567: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คยองมินซ็อน.

ผมเผลอฆ่ามนุษย์ล่องหน.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2567.

256 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. ทรรติกา จางวิบูลย์, ผู้แปล. II. สโนว์ ซอยล์, ผู้วาดภาพประกอบ. III.

ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN 978-616-04-6893-5

เพลตและพิมพ์ที่ พิสิกส์เซ็นเตอร์ โทร. 0-2433-7755

จัดพิมพ์โดย ลูมิ พับลิชชิ่ง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/lumi.pub

ประธานบริษัท	สุวดี จงสถิตยวัฒนา
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร	คิม จงสถิตยวัฒนา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์
บรรณาธิการบริหาร	สุวพันธ์ ชัยปัสชา
บรรณาธิการเล่ม	พิมชนก กุศลสถานภาพ
พิสูจน์อักษร	จิณณ์พัชฌาณ์ ไชยมะโน
ศิลปกรรม	กฤษฎา ภัทรสมเจตน์
กราฟิก	ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร
ประสานงานการผลิต	เนชารีย์ สิทธิยานุรักษ์
	จรัสศรี พรหมเทพ

จัดทำโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com

www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksfan

f LUMI Publishing

@ lumi_publishing

@ LUMI_Publishing

LUMI_Publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ นานมีบุ๊คส์

☎ 0 - 2662 - 3000 กด 1

f Nanmeebooks Fan

@nanmeebooks

🌐 www.nanmeebooks.com